آخرین طلا به صربستان رسید

در دیدار نهایی واترپلو مردان المپیک توکیو، تیم صربستان با نتیجه ۱۳ بر ۱۰ یونان را شکست داد و به مدال طلای این دوره از رقابت‌ها دست یافت. این آخرین رویداد المپیک توکیو بود و با برگزاری این مسابقه بازی‌های المپیک توکیو نیز به پایان رسید تا با برگزاری مراسم اختتامیه، این دوره از رقابت‌های المپیک که بدون حضور تماشاگر و زیر سایه سنگین ویروس کرونا برگزار شد، به پایان برسد. در این دوره ۳۳۹ مدال توزیع شد که آمریکا توانست بالاتر از چین به مقام نخست دست یابد. دوره بعدی المپیک ۳ سال دیگر سال ۲۰۲۴ در پاریس فرانسه برگزار می‌شود.

OLYMPIC GAMES
TOKYO 2020

یک المپیک، دو نهاد یک بیانیه

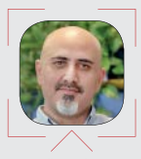

رضا پورعالی
دبیر ورزش

با اتمام سی و دومین دوره بازی‌های المپیک، کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش و جوانان در بیانیه‌ای مشترک دستاوردهای ورزش ایران در توکیو ۲۰۲۰ را برشمردند و در عین حال کتمان نکردند که برخی مشکلات و نواقص محدودی هم وجود داشت که با توجه به رصد مستمر همه موارد در آینده نزدیک نسبت به رفع آن اقدام خواهد شد. البته با توجه تغییر دولت، نمی‌توان آینده نزدیکی برای مسؤولان این دو نهاد متصور بود و به تبع آن، احتمالا اقدامی هم برای رفع نواقص از سوی آنهایی که پای این بیانیه را امضا کردند شاهد نخواهیم بود. اما نکات مثبت کاروان ایران در المپیک توکیو از نگاه وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک که در بیانیه مشترک آنها آمده اینهاست:

- کسب ۶۸ سهمیه بازی‌های المپیک و اعزام ۶۵ ورزشکار که بالاترین سهمیه کسب شده در تاریخ ورزش ایران بود.
- رکورد حضور ۱۰ بانوی ورزشکار ایرانی در المپیک.
- حضور همزمان سه رشته تیمی (والیبال، بسکتبال و شمشیربازی) برای نخستین بار در المپیک.
- کسب ۳ مدال طلا، ۲ مدال نقره و ۲ مدال برنز که از نظر کیفی دومین نتیجه کیفی حضور ما در تمامی ادوار المپیک بود.
- کسب مدال در رشته تیراندازی و کاراته برای نخستین بار که رشته‌های مدال آور ما را به ۶ رشته رساند.

همه اینها درست. المپیک توکیو برای ورزش ما نمی‌تواند یک ناکامی قلمداد شود، اما آیا آنچه در توکیو ۲۰۲۰ دیدیم تمام ظرفیت ورزش ایران بود؟ آیا مدال‌های کسب شده و کیفیتی که از آن به عنوان دومین نتیجه کیفی تاریخ یاد می‌کنید با بودجه‌ای که از سوی وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک به این کاروان ایران و فدراسیون‌ها تخصیص پیدا کرد تناسب داشت؟

بالغ بر ۵۰۰ میلیارد تومان هزینه شد تا کاروان ایران با ۳ طلا، ۲ نقره و ۲ برنز در مکان بیست و هفتم المپیک بایستد. یک مدال کمتر و دو پله پایین‌تر از المپیک ریو در رده‌بندی تیمی.

اینها نیمه خالی لیوان است که در کنار نیمه پر آن باید دیده شود. ورزش ایران در المپیک ۲۰۱۲ لندن ظرفیت واقعی خود را با ۷ طلا، ۵ نقره و یک برنز نشان داد و این علامت سؤال بزرگ را به وجود آورد که چرا عملکرد کاروان ایران در دو المپیک ریو و توکیو، با وجود ۱۰ سال هزینه کرد دولت در ورزش، روی هم رفته هنوز هم ضعیف‌تر از المپیک ۲۰۱۲ لندن است؟ دولت جدید در راه است و قطعا اصلی‌ترین وظیفه مردان ورزشی در آن، رسیدن به پاسخ این سؤال آزاردهنده است. بی‌شک یکی از جاهایی که نیاز است بر حسب موازین علمی و کارشناسی به ارزیابی نتایج پرداخت و کارشناسانه در پی رفع نواقص بود، همین جاست. در ورزشی که احساس می‌شود، بودجه‌ها در آن به درستی هزینه نمی‌شود و برنامه‌ها آن طور که باید راهبردی نیست.

مصطفی هاشمی‌طبا در گفت‌وگو با جام جم

نتایج المپیک متناسب استعدادهایمان نبود

هیلدا حسینی‌خواه
ورزش

المپیک توکیو هم به پایان رسید و ورزش ایران در این دوره از رقابت‌ها موفق به کسب سه مدال طلا شد. مصطفی هاشمی‌طبا در گفت‌وگویی که با جام جم انجام داد بر این عقیده است که دستاورد ایران در توکیو چندان بزرگ نبود و تفاوتی هم با ادوار قبلی المپیک نداشت. ما حصل گفت‌وگو با رئیس سابق کمیته ملی المپیک به شرح زیر است:

عملکرد کلی کاروان ورزشی ایران در رقابت‌های المپیک توکیو را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

عملکرد ورزشکاران در این دوره از رقابت‌های المپیک همانند ادوار گذشته بود و تغییر فاحشی چه از نظر کمی یا کیفی نداشت. در واقع اتفاق خاصی برای ورزش ما رخ نداد. البته این را هم باید بگویم در برخی موقعیت‌ها، ورزشکاران ایرانی می‌توانستند با تلاش بیشتر یا اندکی شانس نتایج بهتری بگیرند و حتی با مدال رقابت‌ها را ترک کنند. در نقطه مقابل نیز در برخی موقعیت‌ها خوش‌شانسی‌هایی هم نصیب ورزش ما شد. با تمام این اوصاف باید بگویم این المپیک در حد المپیک‌های قبلی بود و تفاوت چشمگیری از لحاظ موفقیت و مدال نداشتیم.

البته این عقیده پیش از اعزام کاروان ورزشی ایران هم وجود داشت که احتمالا نمی‌تواند نتیجه‌ای بهتر از ادوار قبل به دست بیاورد.

بله همین طور است. ما فقط یک المپیک لندن را داشتیم که متمایز از سایر المپیک‌ها برای ورزش ایران بود. در المپیک ۲۰۱۲ لندن یک سری اتفاقات بسیار بزرگ و متفاوت برای ورزش ما رخ داد و بیشتر از هر دوره دیگری مدال گرفتیم. اگر المپیک لندن را نادیده بگیریم باید بگویم در مقایسه با سایر دوره‌ها نه بدتر بودیم و نه بهتر.

به هر حال عملکرد کاروان ایران مثبت ارزیابی نمی‌شود. موافق هستید؟

نتایج المپیک متناسب با استعدادهایی است که در کشور ما وجود دارد. این تناسب در ورزش ما وجود ندارد و نتایج راضی‌کننده نیست. ما از لحاظ جمعیتی در حد فرانسه و ایتالیا هستیم ولی همان طور که می‌بینید نتایج ما در المپیک نسبت به آنها بسیار متفاوت است.

در رابطه با عملکرد ورزش بانوان ایران در رقابت‌های المپیک توکیو چه نظری دارید؟

به نظر من ورزشکاران زن ما در این دوره از رقابت‌ها راضی‌کننده ظاهر شدند. انصافا قایقرانان و تیراندازان زن ایرانی در توکیو خوب نتیجه گرفتند. حتی کاراته‌کاهای ما نیز خوب عمل کردند و هر دوی آنها (عباسعلی و بهمنیار) برای پیروزی خوب جنگیدند. این ورزشکاران در حد توان خود ظاهر شدند.

برخی وزنه‌برداری را از رشته‌های شکست‌خورده ایران در المپیک توکیو قلمداد می‌کنند و این در حالی است که یک نقره از سوی علی داوودی به دست آمد.

به نظر من وزنه‌برداری ایران از قبل شکست خورده بود، یعنی حتی قبل از این‌که به المپیک توکیو برود. ما وزنه‌بردار جدیدی که بتواند در رقابت‌های المپیک رکورد بزند، نداشتیم. سهراب مرادی و کیانوش رستمی که در دوره قبل موفق به کسب طلا شدند مشکلاتی داشتند و با این مشکلات گام به رقابت‌های انتخابی گذاشتند. آنها حتی موفق به کسب رکوردهای خوب هم نشدند. برخی اعتقاد دارند هر دو باید به المپیک می‌رفتند اما واقعا وقتی آنها نتوانستند به رکوردهای لازم دست پیدا کنند چگونه باید راهی المپیک می‌شدند. البته به نظرم برخی اظهارنظرها از روی حب و بغض است. وزنه‌برداری ما در المپیک توکیو جهش جدیدی نداشت و قبل از آغاز المپیک کاملا شکست خورده بود. ما باید در فدراسیون وزنه‌برداری یک رئیس جدید داشته باشیم. البته آقای علی هاشمی کمی ناآماده بود ولی انتخاب شد. آقای داوودی هم وزنه‌های معمول خودش را زد و به مدال نقره رسید. وزن او خالی بود و رقبای چندان قابل توجهی نداشت. او به راحتی دوم شد.

نکته مهمی که در برخی از ورزشکاران ایرانی شرکت‌کننده در رقابت‌های المپیک مشهود به نظر می‌رسید پایین بودن روحیه جنگندگی آنها بود و برخی از ورزشکاران قدرت این را که تا لحظه آخر بجنگند نداشتند. موافقید که این روحیه جنگندگی در بسیاری از ورزشکاران وجود نداشت؟

من هم این موضوع را قبول دارم که برخی از ورزشکاران ما توان جنگیدن تا لحظات آخر را نداشتند. البته برخی از ورزشکاران ما هم تا ثانیه آخر جنگیدند و نباید بی‌انصاف باشیم؛ همانند محمدعلی گرایی. همین گرایی در ثانیه‌های آخر یک کشتی را با پیروزی پشت سر گذاشت. با این حال گاهی اوقات هم احساس می‌شد برخی ورزشکاران ما برای شکست گام به میدان گذاشته‌اند و این اصلا شایسته نبود. این ورزشکاران یا اشتباهات متعددی را مرتکب می‌شدند یا توان رقابت نداشتند که باید همه این موارد کارشناسی و علت‌یابی شود.

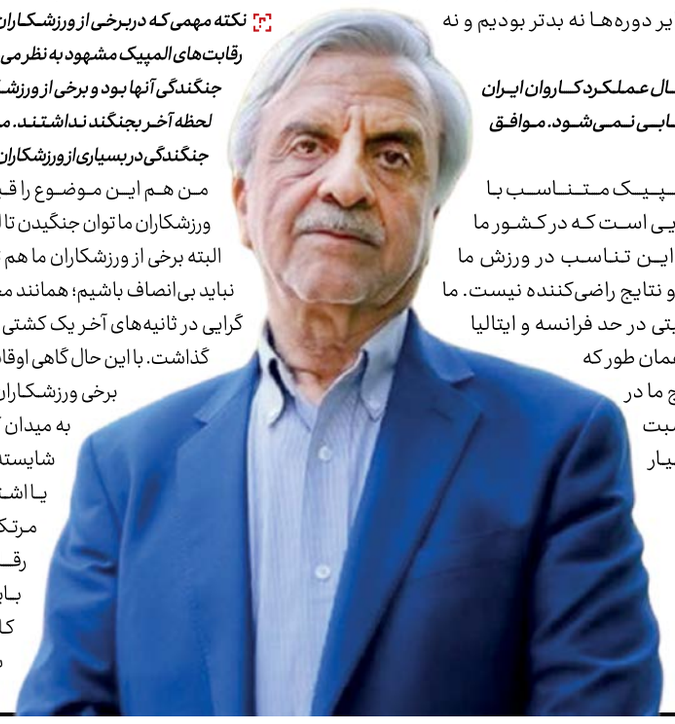

درباره مردان طلایی کاروان «ستارگان ایر

سه چراغ روشن

آرزو قنبری
ورزش

توکیو با کرونا هم برای المپیکی‌ها به پایان رسید. به اندازه تک‌تک ورزشکارانی که بی‌مدال و با مدال به خانه‌های خود بازگشته‌اند، داستان‌های شنیدنی وجود دارد. از میان هزار و چند نشان طلای المپیاد سی‌ودوم، تنها سه مدال سهم ما شد. تأثیر این خوش‌رنگین سند برتری کشورها در جدول رنکینگ غیرقابل انکار است. اما بار رسیدن به مدال طلا هم در ذهن و جسم المپین‌ها قدری سنگین است که می‌توان بارها و بارها با روایت‌های مختلف داستان آن را نوشت.

گنج و رنج سجاد

حوالی ۱۳۴۵ است. سنسیِ پدر در زیرزمین خانه اولین کلاس کاراته ایران را راه انداخته. خون دل‌ها خورده تا ۱۳۶۰ که تیم‌ملی کاراته شکل بگیرد. پانزده سال پیش از آن‌که اولین قهرمان المپیک کاراته ایران، در تهران پا به دنیا بگذارد. نوار بدشانسی انگار از ماجرای بهمن شروع شد. سجاد بهتر از هر کسی می‌داند چطور، از کجا تا به کجا رفته بودند که بعد از هزار سال برسند به اولین و آخرین المپیکی که کاراته‌کاهای دنیا آرزویش را دارند. هر بار چشم‌هایش را می‌بندد، بهمن در ذهنش نشسته، دست‌هایش را روی سرش گذاشته. چشم‌هایش را که باز می‌کند، کمی دورتر غم دنیا از چهره مغموم بهمن سر می‌خورد، می‌ریزد روی تاتامی... چاره‌ای نیست.

دل‌آشوب و بی‌صدا دست شکسته‌اش را بر می‌دارد و می‌رود. حمیده را با هزار امید و آرزو، از روی تاتامی برده‌اند بیمارستان. انگار رسیده‌اند به ته دنیا و او باید از میان این ناکامی‌ها، تنها شانس باقی‌مانده را بردارد و برگردد. آخرین روز ایرانی‌هاست. از آن زیرزمینی که هرگز ندیده تا توکیو راه درازی آمده‌اند؛ قهرمانی‌ها در آسیا برابر ژاپنی‌ها، بنیان‌گذاران کاراته و در جهان. اما المپیک چیز دیگری است. درد را می‌شکند، دم نمی‌زند. چهار مبارزه، سه پیروزی و یک تساوی. عاقبت سرگروه می‌شود و مبارزه آغاز. او ۷ فینال جهان را دیده، از برنز تا نقره و در چهار تای آخری، با طلا از میدان بیرون آمده. اما این‌جا انگار ریتم رقص پاهای حریف شکل دیگری دارد. حالا بهمن و حمیده هم توی سرش نشسته‌اند. به فکر جمع و جور کردن و گرفتن امتیازند. طارق نباید این‌طور پیش براند اما مجال نمی‌دهد، خطاکار همه خشونتش را با لگد می‌کوبد به

سر و گردنش. درد جان سجاد و حمیده و بهمن و ما را به لب می‌رساند. از هوش می‌رود. پنج داور روی تاتامی حلقه می‌زنند. خشونت غیر ورزشی را دنیا دیده. او صبورانه، گنج را با رنج می‌برد. چشمانش را باز می‌کند، با حمیده و سجاد می‌روند، می‌ایستند روی سکو. طلای آخر هم هدیه می‌شود به همه رنج‌کشیده‌ها...

توکیو از پشت لنز

مروری بر بهترین لحظات ورزشکاران ایران و دیگر کشورها در المپیک توکیو

از سجده جواد تا طلای مشترک پرش

بازی‌های المپیک توکیو هم با تمام لحظات شیرین و تلخش به پایان رسید و از امروز همه ورزشکاران و ورزش‌دوستان خود را برای سه سال دیگر و المپیک ۲۰۲۴ پاریس آماده می‌کنند. در این المپیک همچون تمام دوره‌های قبل، آنقدر لحظات شیرین و به یادماندنی ثبت شد که می‌توان تا مدت‌ها در مورد تک تک آنها صحبت کرد. حالا به بهانه تمام شدن این ۱۷ روز هیجانی در توکیو، نگاهی به بهترین لحظات ورزش ایران و دیگر کشورها در المپیک ۲۰۲۰ انداخته‌ایم.

سجده پیروزی جواد فروغی
آن لحظه‌ای که جواد فروغی در اولین روز بازی‌ها و بعد از کسب مدال طلای تیراندازی روی زمین نشست و سجده شکر به جا آورد، انگار تصویر کوچکی از همه مردم این سرزمین بود. این‌که در دل تمام سختی‌ها و مشکلات، با هر موفقیتی به وجد می‌آییم و از کوچک‌ترین تا بزرگ‌ترین خوشی‌ها، شاکر و قدردان هستیم.

سخت‌کوش مثل فرزانه فصیحی
اصلا برایمان مهم نیست که فرزانه فصیحی نتوانست به بازی نهایی دوی ۱۰۰ متر زنان المپیک برسد، آنچه که در ذهن و فکر همه ما ثبت شد این بود که یک دختر ایرانی توانست بعد از حدود نیم قرن بار دیگر ایران را صاحب نماینده در دوی زنان المپیک کند و در دوی مقدماتی هم به عنوان اولین نفر از خط پایان بگذرد.

شکستن رکورد خود
کارستن وارهولم نروژی وقتی از خط پایان دوی ۴۰۰ متر با مانع گذشت، فقط با پاره کردن لباس ورزشی‌اش می‌توانست هیجان و خوشحالی‌اش را نشان دهد. او اولین مرد تاریخ المپیک شد که این ماده را زیر ۴۶ ثانیه دوید و توانست رکورد قبلی دنیا را که در اختیار خودش بود، بشکند.

اسکیت، ورزش بچه مدرسه‌ای‌ها
مسؤولان المپیک اگر فکر می‌کردند اضافه کردن رشته اسکیت به این بازی‌ها تا این اندازه جذاب و هیجانی است، مطمئنا زودتر از اینها به فکر این کار می‌افتادند. بیشتر شرکت‌کنندگان این رشته را نوجوانان تشکیل می‌دادند و یکی از زیباترین صحنه‌های آن هم زمانی رقم خورد که سه نوجوان ۱۳، ۱۴ و ۱۶ ساله در اولین روز این رشته روی سکوی اول تا سوم رفتند.